

Arrest

nr. 92 892 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DIKONDA loco advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Wit-Russisch staatsburger van Pools-Wit-Russische origine te zijn, afkomstig uit Grodno, Wit-Rusland. In januari 2010 ging u in Minsk samenwonen met uw partner A.K. (...) (OV 6.973.499). Voor u hem leerde kennen, had hij al problemen gekend in Wit-Rusland, maar u kent hierover geen details. Op 19 december 2010 werd hij opgepakt op een betoging in Minsk, waarna hij tot tien dagen administratieve aanhouding werd veroordeeld. Op 10 januari 2011, u was op dat moment niet aanwezig, kwamen agenten naar het appartement waar jullie samen met de moeder van

uw partner woonden om te zeggen dat uw partner zich moest aanmelden bij de politie. Uw partner was zelf op dit moment niet thuis. Hij ging niet naar de politie omdat hij geen oproepingsbrief had gekregen. Een tweetal dagen na hun bezoek werd uw partner op straat vastgegrepen en naar een bos gebracht. Daar werd hij geslagen. Midden januari 2011 kwam u terug naar Minsk. Uw partner vertrok niet lang daarna naar België. Hij vroeg er geen asiel aan. In november 2011 werd uw partner ernstig ziek, waarna u besloot om ook naar België te komen. U vertrok uit Wit-Rusland op 23 december 2011 en kwam in België aan op 27 of 28 december. Uw partner vroeg asiel aan op 8 maart 2012. U deed hetzelfde op 12 maart 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw partner beroept. (CGVS d.d.17/08/2012, p.4-5) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner door mij besloten werd dat uw partner de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien en de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw partner luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten uit schrik om opnieuw onterecht in de gevangenis terecht te komen. U maakte dit mee in 1998. Na uw terugkeer uit Rusland in 2009 dreigden medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ermee dat u opnieuw in de gevangenis terecht zou komen als u opnieuw problemen zou veroorzaken. Hierna werd u opgepakt bij een betoging van de oppositie, waarop u toevallig aanwezig was, en veroordeeld tot een administratieve detentie. Een nieuwe opsluiting zou levensbedreigend zijn omwille van uw gezondheidstoestand. (CGVS d.d.18/07/2012, p.9, 10)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uitermate lang hebt gewacht alvorens in België asiel aan te vragen. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds in België aankwam op het einde van januari 2011. (CGVS, p.5) U vroeg echter pas asiel aan op 8 maart 2012. Hoewel uw ziekte verklaart waarom u na november 2011 niet onmiddellijk asiel kon aanvragen – u was opgenomen in het ziekenhuis en mocht pas in maart 2012 tijdelijk het ziekenhuis verlaten (CGVS, p.7) – kan dit niet verklaren waarom u niet veel eerder asiel had aangevraagd, met name in de periode van eind januari tot november 2011. U stelde immers zelf dat u niet ziek was bij uw vertrek uit Wit-Rusland. (CGVS, p.7) Van een persoon die werkelijk de internationale bescherming van een derde land nodig heeft omdat hij in zijn land van herkomst vrees voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit, mag evenwel verwacht worden dat hij deze nood aan bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt aan de bevoegde autoriteiten van het gastland. De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Gevraagd waarom u niet eerder asiel aanvroeg, stelde u dat er een risico was dat u teruggestuurd zou worden naar Wit-Rusland. (CGVS, p.20) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij vertrouwen stelt in de asielinstanties die zijn aanvraag onderzoeken. Bovendien verbleef u tot aan uw asielaanvraag illegaal in België, zodat uw verblijf in België uiterst precair was en u evenzeer het risico liep om uitgewezen te worden naar uw land van herkomst. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u in de periode voor uw asielaanvraag uw opties bestudeerde om in België een leven op te bouwen (CGVS, p.21), hetgeen geen verklaring biedt voor de risico's die u nam door illegaal in België te verblijven.

Ook de reden waarom u uiteindelijk dan toch asiel aanvroeg, valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. U verklaarde immers dat u dit deed op aanraden van een medewerker in het ziekenhuis (in België) waar u was opgenomen, en dit opdat uw medische behandeling niet onderbroken zou worden nadat u uit het ziekenhuis ontslagen zou worden. (CGVS, p.8) Gevraagd wat uw plannen waren in België voor u in het ziekenhuis terecht kwam, stelde u bovendien dat u hier een eigen zaak wilde beginnen. (CGVS, p.8) Deze vaststellingen wijzen geenszins op reële nood aan internationale bescherming omwille van een actuele, gegronde vrees voor uw leven, vrijheid en fysieke integriteit.

Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat de door u verklaarde vrees voor vervolging in ernstige mate ondermijnd wordt.

Er dient bovendien ernstig te worden getwijfeld aan de meest recente van de door u vermelde vervolgingsfeiten. De verklaringen van u en uw partner hierover waren immers tegenstrijdig.

U verklaarde dat u midden januari 2011 door operationele medewerkers telefonisch werd opgeroepen naar hun kantoor. U kon toen niet gaan omdat het de verjaardag van uw overleden vader was. (CGVS, p.13) Eén à twee dagen later zou u dan geslagen zijn en zou er een huiszoeking zijn gebeurd in jullie appartement. (CGVS, p.14) Uw partner verklaarde daarentegen dat de politie zich naar jullie woning had begeven om mee te delen dat u werd opgeroepen maar dat u toen niet thuis was. Enkel uw moeder zou thuis geweest zijn. Nog volgens haar zou dit het enige bezoek van de politie geweest zijn. U zou twee dagen na dit bezoek geslagen zijn. (Bernatskaya – CGVS, p.6, 7) Beide versies zijn bijgevolg tegenstrijdig, zowel aangaande de manier waarop u opgeroepen werd in januari 2011 als het moment van het bezoek van de ordediensten aan jullie woning. Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde uw partner dat u werd geslagen twee dagen na het bezoek van de politie. ((Bernatskaya – CGVS, p.7) Aangezien zij slechts melding maakte van één bezoek, blijft dit evenwel tegenstrijdig met uw verklaringen. Aangaande de wijze waarop u werd opgeroepen, stelde ze dan weer dat ze het niet precies wist en dat zij er niet bij was. (Bernatskaya – CGVS, p.7) Ook dit kan niet volstaan om de tegenstrijdigheid op te heffen aangezien zij eerder had verklaard dat uw moeder haar had verteld dat de politie langs was geweest op 10 januari (Bernatskaya – CGVS, p.6).

Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw laatste vervolgingsfeiten, met name de oproeping na uw detentie eind december 2010 en de nasleep ervan. De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande deze feiten komt dan ook ernstig in het gedrang. Voorts komt hierdoor ook de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Wat betreft uw arrestatie tijdens een oppositiedemonstratie in december 2010 en uw administratieve detentie die er het gevolg van zou zijn geweest, dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document ter staving hiervan neerlegt. Er mag verwacht worden dat u van een dergelijk optreden van de autoriteiten minstens een begin van bewijs kan neerleggen. Hoewel u reeds zeer lang in België verblijft en u ook na het gehoor op het Commissariaat-generaal nog de tijd hebt gekregen om dergelijke stukken neer te leggen (CGVS, p.21) hebt u tot op heden geen enkel stavingstuk neergelegd op het Commissariaat-generaal, noch hebt u hiervoor een verklaring geboden. Nochtans hebt u nog contact met uw moeder in Minsk en had zij u wel al andere documenten opgestuurd. (CGVS,p.15) De afwezigheid van enig begin van bewijs ter zake, alsook de eerdere vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees en de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen, ondermijnt de aannemelijkheid van uw verklaringen als zou u opgepakt zijn en veroordeeld zijn door een rechtbank.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend met de Wit-Russische autoriteiten voor uw aanhouding in december 2010 – u zou vaak telefonisch geconvoceerd zijn en twee keer ondervraagd, waarbij er bedreigingen werden geuit aan uw adres (CGVS, p.9-12) – dient vastgesteld te worden dat u deze niet aannemelijk maakt. Zo kon u slechts zeer vaag aangeven wanneer deze ondervragingen plaatsvonden. Wat betreft de eerste ondervraging verklaarde u dat u het zich niet meer herinnerde, maar dat het misschien in de herfst van 2009 was (CGVS, p.10); wat betreft de tweede wist u enkel te zeggen dat het misschien een half jaar na de eerste was (CGVS, p.12). Dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen niet beter kan situeren in de tijd, is niet aannemelijk te noemen, te meer daar deze ondervragingen een diepe indruk op u zouden hebben nagelaten. U beschreef deze ondervragingen immers als “angstaanjagend”, de vragen die ze stelden als “vreselijk” en de hele situatie als “akelig”. (CGVS, p.9, 10). Daarnaast kon u evenmin zeggen of u in de tweede helft van 2010 (i.e. de periode na uw laatste ondervraging) nog telefonisch werd opgeroepen voor ondervragingen. (CGVS, p.12) Dergelijke vage verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen. Daarenboven is het weinig aannemelijk te noemen dat men er tijdens deze ondervragingen wel mee zou hebben gedreigd om u een moord in de schoenen te schuiven, een dreigement dat nooit hardgemaakt werd, terwijl men anderzijds nooit zou hebben aangegeven wat er van u verwacht werd om dit te voorkomen. Hoewel u dacht dat ze u misschien nodig hadden voor iets, zouden ze dit nooit kenbaar hebben gemaakt. (CGVS, p.11-12) U opperde ook een verband met de ontvoeringszaak die u had onderzocht, maar u kon evenmin met zekerheid zeggen waarom uw ondervragers daar ruim een decennium na de feiten nog in geïnteresseerd zouden zijn. (CGVS, p.20)

Gelet op deze vaststellingen, alsook op de eerder gedane vaststellingen in verband met de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees en met de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen, kan er niet zonder meer geloof gehecht worden aan uw verklaringen inzake deze ondervragingen.

Wat betreft uw verklaringen als zou u in 1998 onterecht tot acht jaar cel veroordeeld zijn, ten slotte, dient vastgesteld te worden dat u niet aantoonbaar dat u ten onrechte veroordeeld werd omwille van uw onderzoek naar de ontvoering van uw vriend. De door u neergelegde documenten tonen weliswaar aan dat u veroordeeld werd en opgesloten zat maar er kan echter niet zonder meer uit worden besloten dat dit onterecht was en/of dat dit was omwille van uw rol in voormeld onderzoek. In haar klacht d.d.10/01/2011 stelt uw toenmalige echtgenote wel dat u ten onrechte werd veroordeeld en dat hierbij uw rechten werden geschonden, maar zij zegt niet waarom dit gebeurde. Dit laatste staat evenmin vermeld in de brief van de vertegenwoordiger van de Verenigde Naties in Wit-Rusland gericht aan het mensenrechtencomité van de Hoge Commissaris voor mensenrechten van de VN d.d.16/03/2001. In de brief van de VN-vertegenwoordiging in Wit-Rusland d.d.25/10/2002 is er sprake van een verzoek van uwentwege d.d.30/09/2002, dat zou zijn doorgestuurd naar het eerder vermelde mensenrechtencomité. Deze klacht hebt u echter niet neergelegd. In de brief d.d.10/12/2002 van het mensenrechtencomité wordt gesteld dat zij u niet kunnen helpen, onder andere omdat u niet alle nationale beschermingsmiddelen hebt uitgeput. Zij bevestigen niet dat u onterecht werd veroordeeld, noch is er enige referentie naar het onderzoek naar de verdwijning van uw vriend. In de brief van de VN-vertegenwoordiging in Minsk d.d.24/11/2004 is er enkel sprake van een verklaring van u d.d.29/10/2004 die werd doorgestuurd. Ook deze verklaring is niet door u neergelegd. Het opsluitingsattest, ten slotte, toont enkel aan dat u uw straf uitzat tot 2004.

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat u reeds in 2004 werd vrijgelaten en dat u na een verblijf van ongeveer vijf jaar in Rusland, vrijwillig terugkeerde naar Wit-Rusland. U verliet Wit-Rusland pas opnieuw op het einde van januari 2011. (CGVS, p.3) Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u na uw terugkeer naar Wit-Rusland nog zou hebben gekend, kan bijgevolg bezwaarlijk aangenomen worden dat u omwille van uw (vermeende) valse veroordeling in 1998 op zich heden nog een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade koestert. Zoals reeds aangehaald, kon u zelf evenmin hard maken waarom uw autoriteiten omwille hiervan vandaag nog interesse in u zouden betonen. (CGVS, p.20)

Er kan op basis van uw verklaringen dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs en militair boekje bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel worden getrokken. De door uw partner neergelegde documenten – haar geboorteakte en perskaart – hebben enkel betrekking op haar, maar niet op de door u verklaarde problemen. De overige documenten werden eerder in deze beslissing reeds besproken."

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusie te wijzigen. Uw geboorteakte bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet worden betwist. Uw perskaart toont enkel uw beroepsactiviteiten aan maar bevatten geen informatie aangaande de door u ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar partner A.K. (...).

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de beslissing volledig opgehangen werd aan de asielaanvraag van haar man, maar dat zij nooit geconfronteerd werd met het asielrelaas van haar partner en dit relaas bovendien slechts een beperkt licht werpt op wat zij meegemaakt heeft in haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat dit geen steun vindt in het administratief dossier waaruit blijkt dat haar vragen gesteld werden over de asielaanvraag van haar partner en verzoekster bepaalt dit ook niet nader. Tijdens het gehoor (p. 4-5) verklaarde verzoekster dat zij asiel aanvraagt omwille van de problemen van haar partner, meer bepaald *"Ik ben naar hier gekomen omdat ik vernam dat hij ziek geworden was en geopereerd moest worden. Ik wilde bij hem zijn."* Voor het overige verklaarde verzoekster dat zij geen politieke problemen had in haar land van herkomst en ook geen andere problemen. Voor het overige is zij vaag (*Vrees bij terugkeer naar BLR? Misschien omdat ze weten dat ik zijn vriendin ben, zouden ze me misschien vervolgen. Ze kunnen me vervolgen. Voor de rest vrees ik niets.*), verliet het land meer dan een jaar na haar partner en had zelf geen problemen in die periode.

Daar waar verzoekster stelt dat de situatie in Wit-Rusland politiek instabiel is en er veralgemeend geweld is en zij geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten in Armenië is dit een loutere verklaring dat niet ondersteund wordt door enig bewijs. Daarenboven ziet de Raad de relevantie niet in dat zij geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten in Armenië. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 92 891 van 4 december 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.K. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de formele alsook materiële motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing wijst op het late karakter van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker stelt dat hij ernstig ziek was en dringend medische hulp nodig had en daarom iets later zijn aanvraag indiende.

De Raad ment dat dit geen weerlegging is van het volgend motief uit de bestreden beslissing en stelt vast dat verzoeker meer dan een jaar gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen: "Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uitermate lang hebt gewacht alvorens in België asiel aan te vragen. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds in België aankwam op het einde van januari 2011. (CGVS, p.5) U vroeg echter pas asiel aan op 8 maart 2012. Hoewel uw ziekte verklaart waarom u na november 2011 niet onmiddellijk asiel kon aanvragen – u was opgenomen in het ziekenhuis en mocht pas in maart 2012 tijdelijk het ziekenhuis verlaten (CGVS, p.7) – kan dit niet verklaren waarom u niet veel eerder asiel had aangevraagd, met name in de periode van eind januari tot november 2011. U stelde immers zelf dat u niet ziek was bij uw vertrek uit Wit-Rusland. (CGVS, p.7) Van een persoon die werkelijk de internationale bescherming van een derde land nodig heeft omdat hij in zijn land van herkomst vrees voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit, mag evenwel verwacht worden dat hij deze nood aan bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt aan de bevoegde autoriteiten van het gastland. De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Gevraagd waarom u niet eerder asiel aanvroeg, stelde u dat er een risico was dat u teruggestuurd zou worden naar Wit-Rusland. (CGVS, p.20) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij vertrouwen stelt in de asielinstanties die zijn aanvraag onderzoeken. Bovendien verbleef u tot aan uw asielaanvraag illegaal in België, zodat uw verblijf in België uiterst precair was en u evenzeer het risico liep om uitgewezen te worden naar uw land van herkomst. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u in de periode voor uw asielaanvraag uw opties bestudeerde om in België een leven op te bouwen (CGVS, p.21), hetgeen geen verklaring biedt voor de risico's die u nam door illegaal in België te verblijven.

Ook de reden waarom u uiteindelijk dan toch asiel aanvroeg, valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. U verklaarde immers dat u dit deed op aanraden van een medewerker in het ziekenhuis (in België) waar u was opgenomen, en dit opdat uw medische behandeling niet onderbroken zou worden nadat u uit het ziekenhuis ontslagen zou worden. (CGVS, p.8) Gevraagd wat uw plannen waren in België voor u in het ziekenhuis terecht kwam, stelde u bovendien dat u hier een eigen zaak wilde beginnen. (CGVS, p.8) Deze vaststellingen wijzen geenszins op reële nood aan internationale bescherming omwille van een actuele, gegronde vrees voor uw leven, vrijheid en fysieke integriteit."

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoot met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;"

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen niet overtuigen.

Waar de bestreden beslissing wijst op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn partner stelt verzoeker dat hij hiermee nooit geconfronteerd werd. Verzoeker meent ook dat zijn aanvraag individueel beoordeeld moet worden en dat de commissaris-generaal de verklaringen van zijn partner niet mag gebruiken.

De Raad meent dat de commissaris-generaal gebruik mag maken van de verklaringen van een asielzoeker en zijn familieleden die om dezelfde redenen het land gevlucht zijn.

Verzoeker stelt dat hij niet geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn partner, maar de Raad stelt vast dat hij de tegenstrijdigheden niet weerlegt. Terecht wijst de bestreden beslissing dat deze tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas van verzoeker raken. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De bestreden beslissing stelt ook terecht: "Wat betreft uw verklaringen als zou u in 1998 onterecht tot acht jaar cel veroordeeld zijn, ten slotte, dient vastgesteld te worden dat u niet aantoot dat u ten onrechte veroordeeld werd omwille van uw onderzoek naar de ontvoering van uw vriend."

De Raad schaaft zich achter dit uitvoerig motief uit de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt ook terecht: "Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat u reeds in 2004 werd vrijgelaten en dat u na een verblijf van ongeveer vijf jaar in Rusland, vrijwillig terugkeerde naar Wit-Rusland. U verliet Wit-Rusland pas opnieuw op het einde van januari 2011. (CGVS, p.3) Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u na uw terugkeer naar Wit-Rusland nog zou hebben gekend, kan bijgevolg bezwaarlijk aangenomen worden dat u omwille van uw (vermeende) valse veroordeling in 1998 op zich heden nog een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade koestert. Zoals reeds aangehaald, kon u zelf evenmin hard maken waarom uw autoriteiten omwille hiervan vandaag nog interesse in u zouden betonen. (CGVS, p.20)."

Daar waar verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met de sociale context waarin verzoeker leefde in Wit-Rusland maakt hij niet aannemelijk dat dit een bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De asielaanvraag van verzoeker werd individueel beoordeeld rekening houdend met de aangehaalde feiten. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing en stelt vast dat zij niet door verzoeker weerlegd worden.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De loutere stelling dat de mensenrechtensituatie in Wit-Rusland beneden alle peil is, is hiervan geen bewijs.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS